

teli, který byl obmyslným, t. j. o cizím vlastnictví k příslušenství při nabytí hypotekárního práva věděl nebo věděti mohl, jinak by musila býti chráněna jeho důvěra v knihy, sice by všecek hypotekární úvěr byl podvázán. Také by dále připuštěna býti musila vylučovací žaloba proti těm hypotekárním věřitelům, kteří nabyli hypotečního práva dříve, než stroje, neb jiné příslušenství do nemovitosti přišly, jako v souzeném případě z větší části, neboť ti by nemohli říci, že měli při nabytí za to, že příslušenství to patří hypotečnímu dlužníku. Avšak pak by poměr k různým hypotekárním věřitelům mohl býti různým: jedni by by'li věděli o výhradě vlastnictví, druzí ne, jedni by byli obmyslní a druzí bezelstní, a dále jedni by byli hypotečního práva nabyli před vnesením příslušenství a druzí po něm a tak by proti některým výhrada vlastnictví platila, proti druhým však nikoli, a když by exekuci vedli ti i ti, nárok vybavovací by proti jednomu místo měl, proti druhým však nikoli, což by byl zmatek. Pořádek věcí vyžaduje, aby proti všem platilo totéž: proto výhrada neplatí proti nikomu, ať byl víry jakékoli a nabyt kdykoli, nebyla-li knihovně poznamenána. S tím musí každý vnositel příslušenství počítat a jinak se krýti, není v tom tedy žádné nespravedlivosti. Že však v souzeném případě jde o příslušenství v objektivním smyslu, shora vylouženém, o tom nemůže býti vzhledem ku stavu věci nižšími stolicemi na základě soudního ohledání zjištěného žádné pochyby. Bylo tedy, protože výhrada žalobkynina vlastnictví v knihách poznamenána není a vzhledem k povaze valné části sporných věcí ani poznamenána býti nemohla, ježto to nejsou stroje, tak rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5193.

Pro nárok na náhradu ve smyslu Šu 394 ex. ř. jest nerozhodno, proč navržené opatření ukázalo se neoprávněným.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 589/25.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byla navrhovateli přisouzena náhrada dle Šu 394 ex. ř. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval a znovu rozhodl. **Důvod y:** Podle ustanovení Šu 394 ex. ř. má strana, k jejímuž návrhu bylo povoleno prozatímné opatření, dáti odpůrci náhradu za všechny škody prozatímním opatřením mu způsobené, když buďto nárok, ohroženou stranou tvrzený, byl právoplatně oduznán, nebo když se jinak žádost objevila neodůvodněnou anebo konečně, promeškala-li strana lhutu k podání žaloby nebo k vedení exekuce. V tomto případě sluší toliko posouditi, zda jest tu případ neodůvodněné žádosti za povolení prozatímného opatření. Prvý soudce odůvodnil své usnesení poukazem na prozatímné opatření povolené usnesením ze dne 3. října 1924. Žadatel žádal však náhradu škody, vzniklé mu prozatímním opatřením, jež bylo povoleno usnesením ze dne 30. července 1924 a bylo pak jako bezdůvodně povolené zrušeno. V tomto případě jde tedy o prozatímní opatření, jež povoleno bylo pro nedostatek zákonných podmínek neprávem a zrušeno bylo k stížnosti usnesením soudu rekursního, které rozhodnutím nejvyššího soudu nabylo moci

práva. Objevila se proto žádost za povolení prozatímního opatření na-prosto neodůvodněnou a bylo, poněvadž jest tu předpoklad §u 394 ex. ř. na exekučním soudu, by o náhradních nárocích jednal a výši jejich vyšetřil. (Srovnej Neumann kom. ex. z r. 1909—1910 str. 1142.) Toho však prvý soud, maje mylně za to, že není tu vůbec předpokladu k požadování náhrady, neučinil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle předpisu §u 394 ex. ř. jest, jak soud rekursní již dovodil, ten, na jehož návrh prozatímní opatření bylo povoleno, povinen, nahraditi odpůrci majetkové újmy, povolením prozatímního opatření mu vzniklé, mimo jiné také tehdy, když žádost za prozatímní opatření i jinak ukázala se neoprávněnou. Z toho plyne, že důvod, pro který prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným, pro odpůrcův nárok na náhradu ve smyslu §u 394 jest nerozhodným, že nárok ten nelze posuzovati d'ě XXX. hlavy obč. zák., nýbrž jedině podle ustanovení §u 394 ex. ř., které tvoří výjimku ze všeobecné zásady §u 1295 obč. zák. Nelze proto přisvědčiti mínění stěžovatele, že není odpurci náhradou povinen, ježto nejen nárok, o jehož zajištění žádal, nýbrž i nebezpečí osvědčil, takže jeho návrh na povolení prozatímního opatření obsahoval všechny věcné zákonné předpoklady a jenom proto byl zamítnut, že nárok uznán byl soudy za nárok peněžní, pro který jím volený zabezpečovací prostředek (správa pachtovních práv) dle §u 379 ex. r. byl uznán nepřipustným, na čemž ho ni sebe menší vina nestíhá, zvláště když později ku zajištění jeho odpurčího nároku ohledně vykonatelného pohledávání 50.000 Kč na témže skutkovém podkladě pravoplatně povoleno bylo prozatímní opatření správou těchže pachtovních práv. Poněvadž, jak svrchu uvedeno, pro nárok odpurcu na náhradu ve smyslu §u 394 ex. ř. jest nerozhodno, proč navržené prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným, nýbrž k odůvodnění tohoto nároku stačí prostě skutečnost, že povolené prozatímní opatření ukázalo se neoprávněným, jak tomu v tomto případě skutečně jest, posoudil soud rekursní v'c správně, uznáv, že předpoklady odpurcova nároku ve smyslu §u 394 ex. ř. tu jsou.

Čís. 5194.

Věcné nedostatky protokolárního odvolání nemůže zástupce chudých po lhůtě §u 464 c. ř. s. opravití, třebas mu byla soudem k tomu dána nová lhůta.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1925, R I 593/25.)

S o u d d r u h é s t o l i c e nevyhověl 1. rekursu žalobce do usnesení prvého soudu, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na navrácení k předešlému stavu pro zmeškání odvolací lhůty a 2. odmítl žalobcovo odvolání do rozsudku prvého soudu. D ů v o d y: ad 1. Soud prvě stolice zamítl návrh strany žalující na navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty odvolací z toho důvodu, že prý odvolání bylo podáno úředním zástupcem chudých včas, takže není tu vůbec promeškání procesního